ulatust seni veel raske ette näha. Parlamentarismivastane tendents võidab järjest enam pinda, mis, soodustatuna J. Tõnissoni valitsuse õnnetult kasustatud surveabinõudest ja ebaõnnestunud sõjalaevade müügist, kutsub esile rahvahulkade ümberorienteerumise, purustab 1932. aastal sõlmitud erakondlikud ühendused ja viib üksikud erakonnad vastu paratamatule kokkuvarisemisele. Majandusliku surutise pehmendamiseks hinnatakse ümber kroon ja antakse uus suund majanduspoliitikale. Kui möödunud aasta „Eesti Kroonikas" võidi öelda, et 1932. a. oli sisepoliitilisilt sündmusilt kõige mitmekesisem kogu meie riikliku iseseisvuse ajaloos, siis võib 1933. a. kohta tähendada, et ta oli uuesti mitte ainult kõige mitmekesisem möödunud aastate reast, vaid ka kõige tähendusrikkam meie tuleviku kohta. Tema mõju ja tähtsuse ulatust ei suuda me veel ette näha.

1. K. Pätsi valitsus erakorraliste volitustega.

Aasta algul leiame ametis K. Pätsi valitsuse, mis koostati 1932. a. 1. novembril järgmises koosseisus: riigivanem K. P ä t s (p. k. ja as.), majandusminister A. J ü r m a n (p. k. ja as.), kaitseminister kindral A. T õ n i s s o n (erap.), põllutööminister A. T u p i t s (p. k. ja as.), välisminister A. R e i (sots.), teedeminister L. J o h a n s o n (sots.), sise-kohtuminister A. A n d e r k o p p (r. kesker.) ja haridus-sotsiaalminister H. K u k k e (r. kesker.). K. Pätsi valitsus ei ole tavaline koalitsioonivalitsus, vaid töökabinet ja varustatud erakorraliste volitustega eelarve tasakaalustamiseks, krooni kursi hoidmiseks, tööpuuduse ja elukalliduse vastu võitlemiseks.

Eesti Kirjanduse Ühendus Tartus